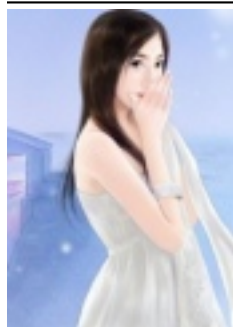

Ly Độc Tình Yêu

Contents

Ly Độc Tình Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	2
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4
6. Chương 6	4
7. Chương 7	5
8. Chương 8	6
9. Chương 9	6
10. Chương 10	7
11. Chương 11	8

Ly Độc Tình Yêu

Giới thiệu

Truyện Ly Độc Tình Yêu, nhiều người hay oán số phận trêu chọc, mà số phận cũng thường vô tình vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ly-doc-tinh-yeu>

1. Chương 1

Trục điên rồi, rốt cuộc điên rồi.

Hoa điên rồi, rốt cuộc cũng điên rồi.

Gần như đồng thời, trong trấn Kiến Tân, hai người đều được coi là mỹ nhân, cùng điên rồi.

Trục đã bị đưa đến bệnh viện tâm thần. Cô vốn xinh đẹp lạnh lợi nay đầu tóc rối bù, trên mặt bôi trát đủ sắc son, vừa thấy ai đó, liền lao vào tóm lấy, dùng giọng điệu hài kịch Shakespeare mà gào lên: “A, tình yêu, kiếp này số tôi thật bất hạnh!” Đôi mắt cô vốn xinh đẹp ngập tràn nước, nay đã không còn điểm tựa, chỉ như đáy hồ ứ đọng mà cạn khô.

Hoa vẫn còn đang bị nhốt trong nhà. Cô cả ngày tay cầm con dao giả, dao thật trong nhà đều đã được cất kỹ hết, bởi vì chỉ khi tay cầm dao, thần trí của cô mới coi như thanh tỉnh, cha cô đành làm cho cô một con dao giả bằng nhựa, để cô cầm mỗi ngày. Hoa cầm dao, tựa như có công cụ giúp báo thù. Dao giả lượn trong không, hét gào: “Chém chết mày, tao chém chết mày, hồ ly tinh, con tiện nhân! Chém chết mày, chém chết mày...” Mỗi tối khi Hoa chém giết mệt rồi, mới leo lên giường, ôm lấy con búp bê lớn, cực kỳ nhẹ nhàng mà dỗ dành: “Bảo Bảo a, ngoan ngoan nha, cảm thấy thế nào.”

Ông già bên ngoài nghe thấy tiếng nói trong phòng, buông mình ngồi xuống, tay vuốt ve ảnh chụp cháu gái đứng giữa vườn hoa, mới không lâu trước thôi, lệ rơi đầy mặt.

2. Chương 2

Bên ngoài nhìn Trục đứng dáng một cô gái yếu đuối, mái tóc ngắn thời thượng, dáng người xinh xắn lạnh lợi, điểm khiến cô khác biệt, chính là thỉnh thoảng có thể biểu hiện ra hành động y như mấy nữ chính trong tiểu thuyết Quỳnh Dao. Điều này khiến xung quanh cô xuất hiện không ít kẻ muốn làm “Hộ hoa sứ giả*”, cuối cùng một vị hiệu trưởng tiểu học, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, sau khi đánh tan quân địch xung quanh, liền trở thành chồng hợp pháp của Trục. Trục rất giỏi trước mặt người khác tỏ ra bản thân không tranh sự đời, là một đóa hoa thanh tao không nhiễm bẩn. Nhưng trong công việc, cô lại phát huy đủ thủ đoạn, cùng đối phương phân tranh cao thấp. Trong giới giáo dục của trấn Kiến Tân này, không ai là không biết tiếng tăm của cô giáo Trục.

*Hộ hoa sứ giả: sứ giả bảo hộ cho hoa, ý chỉ đàn ông muốn làm người bảo vệ cho cô gái đẹp.

Trục, luôn có chút thông minh mà mọi người nhìn không thấu, khiến cô trong lúc lơ đãng, cũng có thể trở thành tâm điểm chú ý. Đây là một thiên phú bẩm sinh. Thậm chí bản thân cô cũng không hay.

Chồng của Trục tên Hồng, bộ dáng tuấn tú lịch sự, hơn 30 tuổi, đã trở thành hiệu trưởng của một trường tiểu học thực nghiệm. Hồng đối xử với Trục, chỉ thiếu yêu tới nước đem cô khảm vào tận xương tủy. Một người đàn ông ưu tú lại giản đơn như vậy, lấy Trục một mỹ nhân phức tạp, nhất định chịu nhiều thiệt thòi. Dù rằng nhiều người hâm mộ vợ chồng họ trai tài gái sắc. Hồng thật tự hào bởi ánh mắt chúng đàn ông tán thưởng vợ mình. Mà Trục, cũng thật đặc ý trước những ánh mắt đó, tự cho bản thân hơn người**.

**Nguyên văn là (cô phương tự thưởng) ý chỉ tự mình thưởng thức hương thơm cô độc, tự bản thân thấy mình tài giỏi thanh cao hơn người, mèo khen mèo dài đuôi.

3. Chương 3

So với Trục, Hoa lớn hơn 5 tuổi, bởi công tác cùng việc nhà vất vả, trên mặt cũng đã có dấu vết thời gian mà phụ nữ hơn ba mươi nên có.

Hoa, là điển hình của một cô giáo truyền thống: Đoan trang, giản dị, cần cù, chuyên nghiệp, thiện lương. Công việc đối với cô rất quan trọng, chồng là trời của cô, cùng con gái bảo bối tâm can.

Mong muốn lớn nhất của Hoa là có thể sống bình yên. Thiết tâm yêu mến học trò, hiếu kính người già, chăm sóc chồng con, là toàn bộ cuộc sống của cô. Cuộc sống đó, cô rất hài lòng. Luôn cảm thấy bản thân hạnh phúc trọn vẹn. Con gái tên Dung Dung nay tám tuổi, thông minh lanh lợi, mọi người ai cũng yêu quý. Chồng cô tên Lộc, gần 40, là giáo viên chủ nhiệm tại một trường trọng điểm thành phố, được công nhận là giáo viên giỏi.

Lộc vốn không tầm thường giống tên của anh*. Tuy diện mạo không đẹp, lại trầm mặc kiệm lời, nhưng bên trong đầy một bụng kiến thức, khiến anh có vẻ đặc biệt nho nhã sâu sắc. Anh sâu sắc cùng với Hoa vốn đơn giản, cũng không mâu thuẫn nhau, bọn họ sống hạnh phúc êm đềm cũng hơn mười năm nay rồi.

*Tên Lộc nguyên là , là chữ Lộc trong bồng Lộc, tài Lộc.

Nếu không gặp phải người phụ nữ kia, Lộc và Hoa nhất định mãi là một đôi vợ chồng Trung Quốc truyền thống mẫu mực, bình yên vui vẻ sống cả đời. Tựa như bài hát “Chuyện lãng mạn nhất”**.

**Bài hát Chuyện lãng mạn nhất () của Triệu Vịnh Hoa, có đoạn:

Chuyện lãng mạn nhất anh có thể nghĩ ra

Chính là cùng em từ từ già đi

Trên đường đời tích cóp từng chút niềm vui nhỏ bé

Để về sau cùng ngồi trên xích đu tán gẫu.

Chuyện lãng mạn nhất anh có thể nghĩ ra

Chính là cùng em từ từ già đi

Đến tận khi chúng ta không thể đi đến nơi nào nữa

Em vẫn mãi là bảo bối trân quý trong lòng anh.

Nhưng, Lộc lại gặp Trục.

Một người đàn ông trung niên sâu sắc, bất hạnh gặp phải một phụ nữ tuổi trẻ phức tạp, chính là mở màn cho bi kịch về sau. Nhiều người hay oán số phận trêu chọc, mà số phận cũng thường vô tình vậy. Chỉ một lần tình cờ, làm đổi thay cả một đời...

4. Chương 4

Trục quả thật là một phụ nữ khôn khéo.

Trên lớp cô nhân ái vị tha, nhưng ra khỏi cổng trường, cô liền như thay đổi thành một người khác. Trục tuy đã kết hôn ba năm, nhưng vẫn còn duy trì một số thói quen thời độc thân. Cô thích tất cả sự đổi mới của trần Tân Triều, ví như đồ trang điểm, trang phục nào đang mốt, hay các quán bar. Trục thích một quán bar nhỏ khá an tĩnh. Trong ánh đèn le lắt, tay cầm một ly rượu, xung quanh âm nhạc du dương, một mình chậm rãi thưởng thức, khiến cô có thể tự do thể hiện con người thật.

Hôm đó, Lộc hẹn một biên tập tòa soạn báo, giao bản thảo tiểu thuyết tại quán bar nhỏ. Anh thấy Trục ngồi một mình trong góc khuất, đầu đội mái tóc giả ngắn màu lam. Anh mơ hồ nhớ ra khuôn mặt cô không lâu trước xuất hiện trong một cuộc thi giáo viên dạy giỏi. Lộc nhìn trang phục Trục mặc, biểu tình lạnh nhạt, liền cảm thấy ngạc nhiên không nói thành lời, nhưng không ngờ Trục cũng đang nhìn về phía anh, thậm chí còn hướng anh mà nâng cao ly rượu, ý chào hỏi. Lộc lúng túng gật gật đầu.

Lúc này vị biên tập kia đã về, Lộc cũng đang muốn rời đi, không ngờ Trục lại nhẹ nhàng gọi anh lại: “Chủ nhiệm Lộc, chào anh.” Lộc thật sự rất không quen với biểu hiện quyến rũ nhường này, vốn không nên có trên một giáo viên, anh liền như hóa đá tại chỗ. Trục cười nhẹ: “Chớ ngạc nhiên, chủ nhiệm, em là Trục. Tan tầm, em thích trở thành một em khác. Có gì không được?”

Lộc nhìn người phụ nữ này, lòng hiếu kỳ của đàn ông lập tức liền bùng lên. Anh suy nghĩ, cô giáo nổi danh trong ngành giáo dục này, đến cùng là một phụ nữ thế nào? Trục ý bảo anh ngồi. Lộc liền thuận theo mà ngồi xuống phía đối diện.

Lần đầu tiên có thể nói chuyện thân thiết như vậy. Ngay chính họ cũng không nghĩ tới có thể thoải mái tận hứng như thế. Họ nói từ thần thoại Hy Lạp cổ tới Kawabata Yasunari* của Nhật, bàn luận từ triết học Đức tới thơ ca hiện đại Trung Quốc. Thời điểm cạn hết tận mười chai, cả hai đều đã men say. Nhưng lại thấy đầu óc thoải mái khoáng đạt, cũng thấy trong lòng rung động mê ly.

*Kawabata Yasunari: một tiểu thuyết gia nổi tiếng của Nhật.

5. Chương 5

Từ đó về sau, Trục nói, bản thân Lộc là một cuốn sách.

Từ đó về sau, Lộc nói, bản thân Trục là một bài thơ.

Từ đó về sau, bọn họ thường thường gặp nhau.

Điện thoại, QQ*, hẹn gặp, họ hăng say mê muội chuyện trò. Lộc ở trước mặt Trục, tuyệt không phải dạng chất phác kiệm lời, ngược lại nói năng không ngừng. Trục ở trước mặt Lộc, tuyệt không phải bộ dáng nhu thuận yên tĩnh. Cô dùng ánh mắt yếu đuối long lanh, lại bướng bỉnh đáng yêu, khiến Lộc như lạc vào men say.

*QQ: một phần mềm chat mà Trung Quốc thường sử dụng, tương tự chat yahoo.

Trong lòng Lộc thán phục: Trục quả như chấm màu trong bức tranh đen trắng cuộc đời anh! Một đôi nam nữ đều đã kết hôn lại lao vào nhau không thể vãn hồi. Những chuyện mà một đôi nam nữ chưa kết hôn có thể làm khi cùng chỗ, họ đều làm cả rồi. Làm không biết mệt, làm không nghĩ tới hậu quả.

Tổ tiên lưu truyền thành ngữ tục ngữ cho đời sau, đều là kết tinh, qua thời gian lâu dài kiểm chứng. Ví như “Trên đời này chẳng có tường nào mà không lọt gió”, “Muốn người khác không biết, trừ khi mình không làm.” Thật vậy, truyện ái muội của hai người vẫn bị những ai tinh ý phát hiện ra. Với cả, người Trung Quốc đối với việc truyền miệng này đặc biệt yêu thích say mê, cũng truyền vô cùng nhanh. Chỉ là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã thông, Lộc và Trục không hề hay biết chuyện gì đang xảy ra. Trong tai họ chỉ có thanh âm hạnh phúc của Adam và Eva thôi.

Tin đồn rớt cuộc truyền tới tai Hồng và Hoa. Nhưng hai người thiện lương này cũng không tin những lời đồn đãi đó. Vẫn chân thành với bạn đời của mình mà nói: “Em (Anh) tin tưởng anh (em)”. Còn Lộc và Trục, tình yêu mãnh liệt trong lòng đã sớm đề lên chút áy náy mới nhú. Đọc được tình ái này, họ ngấm sâu quá rồi.

6. Chương 6

Rốt cuộc tới một ngày, Hoa vô tình đọc được thư tình mùi mẫn nóng bỏng mà Lộc cùng Trục trao đổi. Cô lúc đó mới tin lời đồn đãi của mọi người không phải vô căn cứ. Đúng là cô truyền thống quá, coi trọng cái nhà này quá mức rồi. Hoa không nháo lên, chỉ hỏi Lộc một câu: “Các người đúng là như vậy sao?” Lộc nói, đúng vậy. Lộc đề xuất ly hôn với Hoa. Hoa liền ngây dại, quên cả khóc cả chất vấn.

Buổi tối, Lộc bị tiếng chuông điện thoại yêu thương nhưng nhớ của Trục gọi ra ngoài hẹn. Hoa không nghĩ ra nổi, cô đã làm gì sai? Hoa uống một lượng lớn thuốc trừ sâu. Khi nhận được điện thoại của cha vợ từ bệnh viện gọi tới, Lộc mới từ trên người Trục bò xuống.

Trục nhìn Lộc luống cuống tay chân bỏ đi, nghĩ tới người phụ nữ đang nằm trong viện kia, liền cảm thấy áy náy, nhưng chỉ một chút. Trong lòng Trục vốn khinh thường loại phụ nữ yếu đuối vô năng như Hoa. Có lúc, cô thật muốn đến trước mặt Hoa mà nói, buông tha cho Lộc đi, vì họ thật tâm yêu nhau. Trục không biết, mê muội không chịu tỉnh, thực chất chính là mình.

Hồng cũng biết rồi. Trục sử dụng tới thiên phú trời ban, về yếu đuối khiến người người vừa gặp đã thương. Cô đối với chồng tỏ ý hối hận, cũng tìm bạn bè kể khổ, làm mọi người không đành lòng trách mắng cô. Trong lúc Trục đang viết nên một cuốn tiểu thuyết tình yêu giữa cô và Lộc, Hồng đọc tới “Trong tôi vẫn còn giữ lại chút âm áp của anh”, rốt cuộc chịu không nổi nữa. Đầu tiên anh điên cuồng như thú dữ mà ** vợ mình. Trục vừa khóc vừa động viên Hồng, nếu anh không muốn ly hôn, thì ra ngoài tìm phụ nữ khác đi, em tuyệt không trách anh. Hồng nghe xong, lòng một trận đau đớn. Nhưng anh quá yêu Trục. Anh thà bản thân thống khổ, cũng không nguyện mất đi Trục. Anh yên lặng bao dung chịu đựng, yên lặng chịu sự sỉ nhục bất trung của vợ. Hồng càng nghĩ càng không hiểu, vì sao rõ ràng người sai là Trục, cô lại cổ thể “Đỗ quyền đề huyết”** mà viết ra những dòng văn thật ưu thương xót xa, tựa như người sai không phải cô, mà là anh. Hồng không biết bản thân là một người đàn ông, anh có thể nhường nhịn tới khi nào nữa.

*Đỗ quyền đề huyết: chim quyền kêu to rỏ máu, tiếng kêu bi ai rung động lòng người.

** : nguyên văn tác giả đề.

Một buổi tối cấp cứu, Hoa cuối cùng cũng tỉnh. Câu nói đầu tiên khi cô thấy Lộc, chính là: “Hai người các người đôi cầu nam nữ này...”. Liền sau đó suy yếu mà khóc nức lên. Con gái Dung Dung đáng yêu đôi mắt tràn ngập dịch ý mà nhìn trừng trừng Lộc. Lộc lúc này mới phát hiện ra, không biết từ khi nào, anh đã đánh mất đi người phụ nữ hết lòng yêu kính mình rồi. Người trước mắt ánh mắt cừu hận, giống như dao sắc, đâm vào tim Lộc. Anh không khỏi hổ thẹn cúi đầu.

Đêm đó, Lộc suy nghĩ rất nhiều. Anh nhớ tới mình cùng Hoa quen biết, rồi ở chung, nghĩ tới tính Hoa thiện lương chăm chỉ, nghĩ tới Hoa cái gì cũng tốt, lại nghĩ tới gia đình này từng mỹ mãn hài hòa. Là anh, chính tay anh đã phát nát tất cả. Người đàn ông lần đầu tiên rơi lệ.

Lộc quỳ gối trước mặt cha vợ cùng Hoa, thề thốt tuyệt sẽ không qua lại với Trục nữa, cam đoan không bao giờ đề cập tới chuyện ly hôn nữa. Nước mắt Lộc khiến Hoa mềm lòng tin tưởng, tha thứ cho anh. Lộc lúc này thật sự muốn toàn tâm mà quý trọng gia đình này.

7. Chương 7

Có lẽ cấp trên nghe được chút chuyện, chức vụ của Lộc bị giáng xuống làm giáo viên nghiên cứu. Đi khắp nơi cầu tình, chỉ nghe được câu trả lời trường học muốn giữ gìn hình ảnh đẹp, muốn quan sát Lộc thêm một thời gian.

Tinh thần Lộc sa sút, cả ngày nhốt mình trong phòng không để ý tới ai, hoặc động chút liền phát cáu.

Trục vẫn không ngừng hướng Lộc gửi thư, thơ văn kia quả thật đối với Lộc có lực sát thương lớn, khiến cho tinh thần Lộc vốn đang sa sút được Trục nhu tình xoa dịu, lần nữa không khống chế được, lại bắt đầu gọi điện cho Trục, gửi thư, sau đó gặp mặt, lại sao đó điên cuồng để bản thân bừa bãi. Lộc bị ai cảm giác được, người phụ nữ này không nghi ngờ chính là độc dược gây bệnh của anh kiếp này. Từng giây từng phút Lộc đều muốn cùng chỗ với Trục, vĩnh viễn cùng chỗ. Người đàn ông trung niên đại khờ, đã qua rồi cả chục năm tuổi trẻ nhưng vẫn không cách nào ngừng lại.

Đồng nghiệp của Trục bắt đầu cười nhạo sau lưng cô. Thậm chí có người gọi cô là ả đàn bà lăng loạn. Mà Trục vẫn là vẻ mặt vô tội, trong công việc không ngừng tiến tới, dùng thành tích để chứng minh bản thân là một nhà giáo giỏi. Có lần, các đồng nghiệp trong văn phòng thảo luận về tình yêu ngoài giá thú, nói làm giáo viên thì phải giữ cho bản thân hình tượng trong sạch. Trục nghe được cảm thấy chói tai vô cùng. Cô mất lý trí ném tóe tung cả chồng sách, lớn tiếng bảo, giáo viên thì thế nào? Giáo viên không phải người sao? Giáo viên thì không thể phá tan ràng buộc mà theo đuổi tình yêu à?

Các đồng nghiệp lập tức cảm như hén. Sau đó một đồng nghiệp lớn tuổi mới chậm rãi nói, giáo viên đương nhiên cũng là người, nhưng chữ “Người” này cũng phải viết sao cho đúng ý. Nếu ly hôn rồi muốn làm gì thì làm, đó là tự do; nếu vẫn còn hôn nhân đó mà dám mở miệng nói tới tình yêu chân chính, chính là quan hệ nam nữ bừa bãi. Sắc mặt Trục tái nhợt, toàn thân run rẩy. Nhưng cô không thể khóc, khóc có khác nào thừa nhận mình chịu không nổi.

Trục vẫn ngây thơ cho rằng đồng nghiệp là đang nói vu vơ chuyện thiên hạ, cô cùng Lộc lần nào cũng thật bí mật, nào có ai hay. Cô cảm thấy chỉ cần bản thân cùng Lộc ở chung, mặc kệ người khác nói gì, nào có quan trọng.

8. Chương 8

Lộc không thể ly hôn. Trục biết điều đó. Vì tình mà lụy, cô cũng nguyện ý. Làm tình nhân trong tối của Lộc, cô cũng sẵn lòng. Cô đưa chuyện của họ nhào nặn thành một thiên bi tình sử của một cô gái rồi đưa lên mạng, khiến vô số độc giả đồng tình. Trục tựa như một vị đạo diễn thành thạo, cùng Lộc trình diễn một hồi kịch phân phân hợp hợp. Bọn họ tan lòng nát dạ mà ôm nhau nói, chia tay đi, đừng liên lạc nữa, nếu em còn gọi điện muốn tìm anh, xin anh hãy tàn nhẫn tắt máy. Nhưng chẳng qua chỉ được vài ngày, ham muốn càng thêm mãnh liệt. Khiến họ gặp lại, càng vô cùng nhiệt tình, như keo như sơn.

Hoa không ngăn nổi bản thân tiêu tụy thêm. Cô đối với người chồng thay lòng đổi dạ này, cùng gia đình tan vỡ, cảm thấy lực bất tòng tâm. Cô không biết mình sai ở đâu, cũng không biết nên làm gì cho phải. Người phụ nữ thiện lương yếu đuối này, sống trong vực sâu đau khổ nào ai thương cho.

Hồng lại vẫn còn ôm hi vọng dùng tình yêu thiết tha cùng bao dung để thức tỉnh si mê của Trục. Chỉ là Trục cùng Lộc một đôi đã trúng độc quá sâu này, quay đầu không được nữa rồi. Không quay lại được, nhưng cũng không có dũng khí dứt khoát ly hôn. Họ sa vào cái thứ tình yêu tự nhận là không màng sự đời. Nhưng bọn họ dường như đã quên cái thứ tình yêu này, vô luận là nguyên do ra sao, cũng đều chỉ chúc lấy trỉ trịch cùng khinh bỉ.

Khi mà mấy người lớn còn đang dây dưa không rõ, họ đã xem nhẹ mất một đứa bé, chính là Dung Dung. Dung Dung trong hai năm này, liền trở nên lầm lỳ nhạy cảm. Trong mắt bé thường thường hiện lên chán ghét cùng thù hận với thế giới xung quanh, khiến cô giáo vô cùng bất an lo lắng. Nhưng Hoa cùng Lộc đã quá mệt mỏi rồi, đối với lời nói của cô giáo bé Dung Dung không quá để ý. Trục thì căn bản đã quên mất Lộc có một cô con gái xinh xắn đáng yêu.

9. Chương 9

Một ngày giữa trưa sau hai năm Trục cùng Lộc qua lại. Dung Dung đi học piano từ cung thiếu niên trở về, nói với Hoa, mẹ, con vừa thấy cha cùng mẹ đàn bà kia bước vào khách sạn Hoa Kỳ. Hoa đang nấu ăn toàn thân liền phát run. Cô gọi điện cho Hồng. Hồng trầm mặc rất lâu, rốt cuộc dùng thanh âm già nua không hộp tuổi nói với Hoa, chúng ta tự đi xem. Hồng cũng giống Hoa, muốn một cái kết rồi, kết thúc mọi chuyện, họ đau khổ đã quá đủ.

Hồng và Hoa cùng đến khách sạn Hoa Kỳ. Suốt đường đi không ai nói gì, mà có thể nói gì đây? Trong lòng bọn họ không ngừng đấu tranh, sợ hãi cùng đau đớn, khó có thể diễn tả nổi. Dung Dung trưởng thành sớm yên lặng trầm định như người lớn, một bé gái mới tròn mười tuổi ngược lại an ủi mẹ: “Mẹ, mẹ không phải sợ, đừng cảm lên, chút nữa, con giúp mẹ giết mẹ đàn bà không biết xấu hổ kia.” Hoa sợ ngây người, con gái khi nào đã trở nên xa lạ như vậy rồi? Mà cô lúc này chỉ chăm chăm nghĩ bắt kẻ thông dâm, cũng không nghĩ sâu xa hơn.

Tại bàn phục vụ của khách sạn, Hồng dùng chút mẹo hỏi được phòng của Lộc. Trước cửa phòng, tay ôm Dung Dung, Hoa không ngừng run rẩy. Hồng thở ra một hơi, ấn vang chuông cửa, nói là phục vụ đưa miễn phí rượu đỏ. Lộc chỉ bọc một cái khăn tắm ra mở cửa, Hồng không nhìn anh ta, tiến thẳng vào trong, phía sau là Hoa cùng Dung Dung. Lộc đứng tại cửa như hóa đá. Hồng cùng Hoa thấy ác mộng thành hiện thực rồi, tình cảnh vô số lần phỏng đoán trong đầu đón nay hiện lên trước mắt mới tàn khốc làm sao. Trục lõa lồ nằm trên giường, có lẽ quá mệt mỏi, cô thiêm thiếp ngủ đi. Hai đóa hoa trước ngực nở rộ diễm lệ. Mắt Hồng đỏ au, che lại. Mối không ngừng mấp máy, nhưng lại không phát ra nổi âm thanh nào.

Hoa che miệng, kêu ra tiếng, kêu Dung Dung đừng nhìn, Dung Dung đừng nhìn. Đột nhiên, Dung Dung xông tới, từ trong túi xách lấy ra một con dao gọt hoa quả. Khuôn mặt non nớt biểu tình vụn vụn, mặt bé đầy nước mắt, hét chói tai: “Tôi giết chết mẹ, tôi giết chết mẹ, đồ đàn bà hư hỏng, đồ đàn bà dê tiện!”

Ngay thời điểm dao của Dung Dung sắp đâm xuống, Trục liền tỉnh. Cô kêu lên sợ hãi, phản xạ nâng chân đá ngã Dung Dung. Hồng kịp thời phản ứng, muốn cướp lấy con dao trong tay bé. Nhưng Dung Dung lại nắm chặt tay quyết không buông, không tài nào lấy dao ra nổi. Dung Dung gào khóc.

Hoa ngây ngẩn cả người, ánh mắt không tin nổi nhìn cơ thể lõa lồ của Trục. Trục nhìn xung quanh hỗn loạn, cũng không để ý bản thân không che đậy, quỳ trên giường không biết làm sao. Trục liền dùng tới chiêu bài mở to đôi mắt vô tội của mình.

Lộc cũng vừa chạy lại, thử trấn an Dung Dung thần trí đang không ổn định, đoạt lấy dao trong tay bé. Lấy được rồi, liền tức giận, tát mạnh vào mặt Dung Dung. Đây là lần đầu tiên anh ta đánh bé, lại vì một người phụ nữ khác, trước mặt một phụ nữ khác. Hoa bỏ nhào tới, điên cuồng cào đánh Lộc. Lộc không né tránh, khăn tắm trên người rơi xuống, lộ ra thân hình khỏe mạnh cường tráng. Hoa nhìn Trục đang lõa lồ, nhìn lại Lộc cả người trần trụi, liền chạy như điên vào toilet, nôn mửa không ngừng.

Trục tựa như nhìn Hồng cầu cứu, cho rằng vĩnh viễn Hồng cũng sẽ vì mình. Nhưng trong khoảnh khắc ấy, Hồng không nhìn lại cô. Hồng sợ nhìn nhiều hơn dù chỉ một giây, cũng sẽ không nhịn nổi muốn xông lên bóp chết người phụ nữ mình từng yêu này. Trục đứng lên, lão đảo xuống khỏi giường, nhặt quần áo trên mặt đất lên, lung tung mặc vào người.

Có lẽ do đã gào kiệt sức, Dung Dung ngừng kêu khóc, bé buông lỏng tay, dao từ trong tay bé rơi xuống đất. Bàn tay nhỏ của bé chảy máu. Lộc liền bước tới cầm con dao lên, ngắm kỹ, nói với Dung Dung: “Con gái, con chảy máu rồi, cha đi lấy thuốc cho con được không?”

Dung Dung ngẩng đầu, tức giận chỉ vào Lộc mà hét: “Ông tránh ra, ông tránh ra, ông cút đi theo mẹ đàn bà kia đi, tôi không cần người cha như ông, tôi không cần!” Lộc toàn thân căng cứng. Dung Dung nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói, thở phì phò khó khăn. Hồng đành dỗ bé: “Ngoan, đừng quá kích động, Dung Dung nghe lời, bác rót cho con cốc nước nhé. Uống rồi ăn chút gì được không.”

10. Chương 10

Hồng đi rót nước. Lộc mặc vào áo quần chuẩn bị lấy thuốc. Trục ngồi trong góc không di động, cũng không nói câu nào. Hoa không ngừng nôn trong toilet.

...

Tiếng động vội vàng mở cửa sổ, thanh âm trẻ thơ kêu to: “Mẹ, con yêu mẹ, tạm biệt mẹ! Còn cha, tôi hận ông, hận chết ông.” Sau đó một dáng dấp nho nhỏ nhảy ra ngoài, sắc hồng áo váy chợt lóe ngay cửa sổ. Hồng và Lộc cùng kinh hô chạy vội tới, nhưng mà, trong tay họ, chỉ chạm vào hư không...

11. Chương 11

Lộc bị cắt chức, Trục bị khai trừ, Hồng bỏ đi tha hương.

Trục điên rồi, rớt cuộc điên rồi.

Hoa điên rồi, rớt cuộc cũng điên rồi.

Gần như đồng thời, trong trấn Kiến Tân, hai người đều được coi là mỹ nhân, cùng điên rồi. Người dân trấn Kiến Tân còn nhắc lại câu chuyện này ước chừng thêm nửa năm. Khi rảnh rỗi, cái tên Trục trở thành từ đại biểu cho ý nghĩa phóng túng dâm loạn. Cái tên Hoa mang nghĩa cho người phụ nữ lương thiện khiến người người cảm thương.

Hoa cả ngày chỉ biết cầm dao trên tay, ôm con búp bê vải, biểu hiện ra cảm xúc duy nhất của nàng – hận thù cùng tình mẹ.

Trục ngày ngày chải chuốt trang điểm xinh đẹp, dạo chơi trong bệnh viện tâm thần, túm được người nào đó liền khóc nức lên kể lể: “A, đây chính là số mệnh tình yêu, tình yêu, số tôi thật khổ!”

Trục, chính là bệnh nhân có tâm hồn thi sĩ nhất bệnh viện. Sau này, bác sĩ trị liệu của cô nói với phóng viên như vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ly-doc-tinh-yeu>